

Consell Tributari

Expedient: 39/3

El Consell Tributari, reunit en sessió de 10 de setembre de 2003, coneixent del recurs presentat per C., S.A., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

Únic.- C., SA interposa recurs contra resolució que desestima la sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts efectuats per la liquidació del segon semestre de 1998 de la taxa de clavegueram, referència TC-1999-2-03-..., d'import 2.422.958 ptes, al·legant la nul·litat de la liquidació ja que la mateixa resulta incomprendible en multiplicar dos quantitats sense indicar el seu origen i fonamentació legal, i tenint en compte que la taxa s'ha de fonamentar en la contraprestació d'un servei, en aquest cas el manteniment de la xarxa de clavegueram, mentre que el càlcul del seu import s'ha fet en funció del consum de l'aigua realitzat per la recurrent sense tenir en compte que no tota l'aigua que utilitza s'aboca a la claveguera, sinó que la major part va destinada al producte final de la seva activitat, per la qual cosa l'import liquidat és molt superior al cost del servei.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- L'Ordenança fiscal reguladora de la taxa de clavegueram en l'exercici de 1998 estableix que el fet imposable està determinat per la prestació dels serveis de vigilància especial, neteja, explotació, conservació i desenvolupament de la xarxa municipal de clavegueram, amb independència en tots els casos de la intensitat i la freqüència de la seva utilització. És a dir, el fet imposable es configura en relació amb els serveis necessaris per a posar a disposició dels ciutadans la xarxa de clavegueram i la possibilitat de la seva utilització, ja que es tracta d'una taxa exigible per la prestació de serveis públics municipals i no per la utilització privativa del domini públic. Per tal motiu, el fet imposable consisteix precisament en la prestació del servei de clavegueram, és a dir, que es posi a disposició de tots el consumidors d'aigua, amb

independència, tal i com diu l'Ordenança, de la intensitat i freqüència de la seva utilització.

Segon.- En segon lloc, s'ha de tenir en compte que l'equilibri necessari entre el cost real o previsible del servei prestat i l'import de la taxa establerta, realçat per la prohibició que la recaptació superi el citat cost, segons estableix expressament l'article 24.2 de la Llei 39/1988, reguladora de les hisendes locals, fa referència a la recaptació i cost totals de la taxa, cosa que és especialment predicable en el present cas, ja que es tracta de la prestació d'un servei e caràcter general per a tot el municipi, i d'un cost d'impossible imputació individual. Així ho estableix la jurisprudència, entre altres, la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 29 de novembre de 1991, quan diu que "la reiteració legal d'aquest criteri, que determina com a límit màxim de l'import estimat de les taxes el cost real conegut o previsible del servei o activitat ("base imposable de la taxa", "límit màxim infranquejable de la recaptació total que s'obtingui" segons autoritzades expressions doctrinals) es converteix així en un dels elements del tribut...". Per això, s'ha de concloure que sempre que l'import global de la taxa no superi el cost del servei, justificat en els estudis i documents que exigeix l'article 25 de la Llei 39/1988, aquest està justificat en aquest aspecte, sense que sigui necessària la comparació individualitzada entre costos i servei, que d'altra banda són un càlcul impossible en un servei de tipus general com el de manteniment i conservació del clavegueram, en el qual és impossible conèixer els abocaments que efectuen els diferents usuaris.

Tercer.- Establert aquest principi, la doctrina i la jurisprudència han resolt també les qüestions relatives a la quantificació individualitzada de l'import de la taxa a càrrec de cada usuari. La naturalesa tributària d'aquesta taxa exclou la seva consideració com a preu o contraprestació per la prestació d'un servei, no obstant la confusió que aporta la dicció literal de l'art. 26 de la Llei General Tributària, segons ha assenyalat el Tribunal Constitucional en pronunciar-se sobre la naturalesa no tributària del preus públics. És d'interès citar la sentència 43/1991, de 27 de febrer de 1991, de la Sala de Revisió del Tribunal Suprem (recurs 442/1989), quan diu que "per a la fixació de les tarifes de les taxes les característiques de les quals ho permetin s'ha de tenir en compte la capacitat econòmica de les persones que han de satisfer-les, element patrimonial que, a part de permetre la convivència dins el sistema de les citades taxes, té en compte la consideració dels costos i introdueix un factor d'estabilitat en el si d'aquest tribut,

susceptible d'eludir, concretament en la taxa del clavegueram, la dificultat de calcular la mitjana exacta de la tarifa amb les seves especials característiques, acudint a altres sistemes de proporcionalitat" (citada en STS Castella la Manxa de 9 de desembre de 1993). De la mateixa manera es pronuncia, entre altres, la sentència del Tribunal Suprem d'1 d'octubre de 1994 (Art. 7.557). I en tal sentit, l'article 24.4 de la Llei reguladora de les hisendes locals estableix la possibilitat de preveure criteris genèrics de capacitat econòmica per a la determinació de la quantia de les taxes.

Quart.- En el present cas, en primer lloc, és evident que es realitza el fet imposable d'una taxa correctament delimitada en l'Ordenança fiscal d'aplicació amb arranjamant a la normativa vigent, cosa que per altra banda no nega la interessada; i en segon lloc, és igualment clar que la base imposable establerta en l'Ordenança fiscal resulta així mateix ajustada a dret, d'acord amb les consideracions exposades en els fonaments anteriors. L'adopció del consum d'aigua com a base imposable no suposa cap contradicció amb al configuració del fet imposable, que és la prestació del servei "amb independència de la intensitat de l'ús o utilització". I això perquè existeix una relació directa entre el consum i potencialitat de l'ús, no ús efectiu, del servei la prestació del qual origina la taxa. El consum d'aigua com a base imposable suposa introduir un factor d'estabilitat en la consideració dels costos del servei que s'ha de tenir en compte per a la quantificació individualitzada de la taxa d'acord amb el principi de capacitat econòmica, susceptible d'eludir les dificultats de càlcul exacte del cost individualitzat, en la línia assenyalada pel Tribunal Suprem precisament en relació amb la taxa de clavegueram en la sentència citada en l'anterior fonament jurídic. Tal consum és un índex de capacitat econòmica expressament mencionat en l'article 24.4 de la Llei d'hisendes locals, i en aquest cas concret constitueix un element que indica la capacitat econòmica de l'empresa, pel fet de ser demostratiu de la seva producció industrial, amb independència de l'abocament real a la xarxa de clavegueram, per altra banda d'impossible comprovació. En conseqüència s'ha de considerar ajustada a dret la liquidació practicada.

Cinquè.- Pel que fa a la pretesa falta de motivació de la liquidació, s'ha de dir que aquesta conté tots els elements necessaris per a la seva validesa, ja que a més d'incloure les dades relatives al subjecte passiu, domicili, lloc de l'activitat i import liquidat, consigna el cabal d'aigua utilitzat i la tarifa aplicable segons l'Ordenança

fiscal, necessaris per a la determinació de la quota, complint amb això els requisits de motivació establerts per l'article 124 de la Llei General Tributària.

Per tot això, i coincidint amb l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs interposat.